

"Ned" til Jaffo – men ikke Jonas'er med modsat fortegn

Kære Christian og Lisbeth,

Efter at du Christian lige er blevet ordineret, indvier og udsender vi nu dig og din Lisbeth som missionærer til det jødiske folk – og i den forbindelse tænker vi også på jeres tre børn, Johan, Magnus og Amanda og det barn, som Lisbeth bærer i sin mave. Nu.

I skal "ned" til Jaffo eller Jaffa. Hebraiske navne har mening. Jaffa betyder "skøn". Om byen i dag – og den bydel I skal bo i – svarer til sit navn, har jeg mine tvivl om. Men det er "skønt", at I har sagt ja til kaldet om at drage "ned" til Jaffo, "den skønne". Måske er det mindre "skønt" at tænke på jeres nærmeste familie. De, I og vi andre ved udmærket, at Jaffo ikke ligger langt fra Gaza – en krudttønde, hvilket kan fylde os – og jer – med bekymringer. Ingen af os ved nemlig, hvordan den nuværende anspændte og alvorlige politiske situation i området udvikler sig.

Men alt andet lige: Måtte der blive shalom mellem de stridende parter i området i den periode, I gør tjeneste ved Immanuel Kirken i Jaffo! Det er muligt, at nogle, når de hører dette vil sige: Så skal I rigtigt nok være parate til at være rigtig lang tid i Israel! Men må vold og krigshandlinger i området ikke tage frimodigheden fra jer eller gøre jeres familier ængstelige. Hvor er det godt, at vi som kristne kan sige, at det ikke er os, der skal have Gud i vore hænder, men at han har os i sine hænder. Det giver trykthed – alt til trods.

Jaffo og Jonas

I skal "ned" til Jaffo. Der er andre før jer, der er draget "ned" til Jaffo, fx profeten Jonas. Undskyld sammenligningen! Han havde – som I – også fået et kald fra Gud. Kald betyder opgave; en opgave som Gud vil have løst, og som Gud selv står bag. Jonas var ikke i tvivl om,

Rolf Gunnar Heitmann (her sammen med Bodil F. Skjøtt) er generalsekretær i Den Norske Israelsmission og formand for den nordiske paraplyorganisation "Joint Mission to Israel". Her ved udsendelsesfesten. Foto: Lars Michaelsen

at Israels Gud er kærlighed, og at Israels folk ikke kan undvære Guds nåde. At han blev sendt af sted for at forkynde dom over den ugudelige by Nineve, var heller ikke det største problem for ham. Problemet for Jonas var, at han havde Gud mistænkt for til sidst at ville "omvende" sig, vende om, fortryde, lade nåde gå for ret, dersom byen omvendte sig efter hans,

Jonas', domsprædiken.

Havde Gud kaldet Jonas til at forkynde dom over Israels folk, havde han velsagtens fulgt kaldet. Han og Israels andre profeter ved, at Guds dom over Israels folk inkluderer en invitation til at vende om, og at bag Guds dom ligger Guds kærlighed med en indbydelse til en ny begyndelse.

Jonas drager så "ned" til Jaffo for, som Skriften siger, at "sejle ...bort fra Herren".

Et godt udtryk; det kan man jo ikke! Gud er også Gud på en ø i Det Ægæiske Hav eller i Spanien, som skibet har kurs imod. Men Jonas kan altså ikke leve med, at

Guds kærlighed også gælder ikke-jøder.

Vi kender fortsættelsen af fortællingen: Jonas kastes i havet, opsluges af en stor fisk, og kastes op på landjorden. Kastes op, men kastes ikke bort, forkastes ikke af Gud.

Jonas og Nineve og Guds kærlighed

"Vi vil ikke begrænse Guds kærlighed i Jesus til "kun" at gælde os ikke-jøder. For os og jer er Jesus ikke en jødisk bagatel."

Så Gud byder igen Jonas at gå til Nineve, giver ham en ny mulighed. Og denne

gang adlyder Jonas Gud.

Han prædiker dom over Nineve. Og Nineve omvender sig. Som en konsekvens heraf ødelægges Gud ikke Nineve. Jonas burde være glad og tilfreds. Missionen er lykkedes. Men han er utilfreds og vred på Gud. Hans mistanke om, at Gud i sidste ende ikke ville holde ord, at Gud ville vende om, vise sig som den nådige og barmhjertige Gud, der er sen til vrede, den mistanke om Gud holder jo stik. Og det gør Jonas vred på Gud. Han siger: "Herre, tag nu mit liv, for jeg vil hellere dø end leve." Han

siger det, fordi han føler, at Gud ikke holder ord, den Gud, hvis ord han er blevet pålagt at lægge røst til. Hellere død end levende, hvis Israels Gud også har kærlighed til Israels fjender, mener Jonas. Og Gud må derefter belære Jonas om, at han – Israels Gud – "har ondt" af Nineve og er rig på nåde og barmhjertighed. Også mod ikke-jøder.

Hvor er det godt, at Gud ikke altid holder ord! I modsat fald ville vi, og I, altid være de fortabte!

Ikke Jonas'er med modsat fortegn

Jonas havde altså problemer med, at Israels Guds kærlighed var så stor, at den også kunne inkludere ikke-jøder, sådanne som os. Men det kunne den. I dag er problemet et andet. En herskende teologisk opfattelse er, at Guds kærlighed til det jødiske folk er så stor, at Jesu liv og død er uden afgørende betydning for jøder, når det gælder deres frelse og fred med Gud. En anden opfattelse er, at det ikke nytter at drive mission blandt jøder, forstokkede som de er. Når man siger noget sådan, gør man Jesus lille, gør ham til en bagatel.

Disse opfattelser deler vi ikke i Den Danske Israelsmission eller i den nordiske paraplyorganisation Joint Mission to Israel, som I skal arbejde under. Og I deler den heller ikke, for hvis I gjorde det, så var I ikke blevet antaget som vore missionærer!

Vi vil nemlig ikke være Jonas'er med modsat fortegn. Vi vil ikke begrænse Guds kærlighed i Jesus

Den lille bibel, Johannes 3,16, på hebraisk i Immanuel Kirken.

til "kun" at gælde os ikke-jøder.

For os og jer er Jesus ikke en jødisk bagatel. Igen og igen understreger vi i Israelsmissionen, at hvis Jesus ikke er Messias for det jødiske folk, er han heller ikke Kristus for os. Hvis jøder ikke har brug for Jesus til frelse, har vi andre det heller ikke. Hold i jeres tjeneste dette for øje.

Immanuel Kirken og Johannes 3,16

Immanuel Kirken i Jaffo, som I skal gøre tjeneste ved, er udsmykket med flotte og forkyndende glasmosaikker. På væggen bag alteret står på hebraisk det kendte vers fra Johannes 3,16: "For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, der tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv." Så Christian, får du det ikke sagt helt klart i enhver prædiken, så står det altså på væggen!

Hold jer dette vers for øje i jeres tjeneste "nede" i Jaffo. Fundamentalt er I kaldet til at udtrykke, hvad den lille bibel siger. Det forventer vi os af jer. Udtryk i ord og i gerning, hvad dette vers peger på, nemlig Guds kærlighed, sådan som den har givet sig udtryk i Jesus, og som I ikke selv kan undvære. Lad jeres menighed og andre fornemme, at I selv har brug for det evangelium, som I er sat til at bringe andre. Lad ikke hovmod præge jer, den grimme "kristne" triumfalisme, som op gennem tiderne har skjult Jesus for jøderne og forvoldt dem så meget ondt. Mød jeres menighed i ydmyghed og vær åbne for, at messianske jøder – og jøder i det hele taget – også kan lære jer noget. Tjen Herren med glæde og frimodighed.

Shalom i Jesu navn

Må det lykkes for jer "nede" i Jaffo at være med til bringe godt budskab, dvs. evangelium, forkynde shalom, dvs. fred og frelse i Jesu navn. Og må I være budbringere om, at Israels folk – såvel som alle vi andre – har brug for Jesus, for at vi "ikke skal fortabes, men have evigt liv."

Livet i denne shalom i Jesus overtrumfer alt. Også frygten for missiler og andet ondt, som måtte ramme Jaffa, "den skønne".

Gud velsigne jer, Christian og Lisbeth og jeres børn og familie. Og det siger jeg jer i det velsignede navn, Jesus!